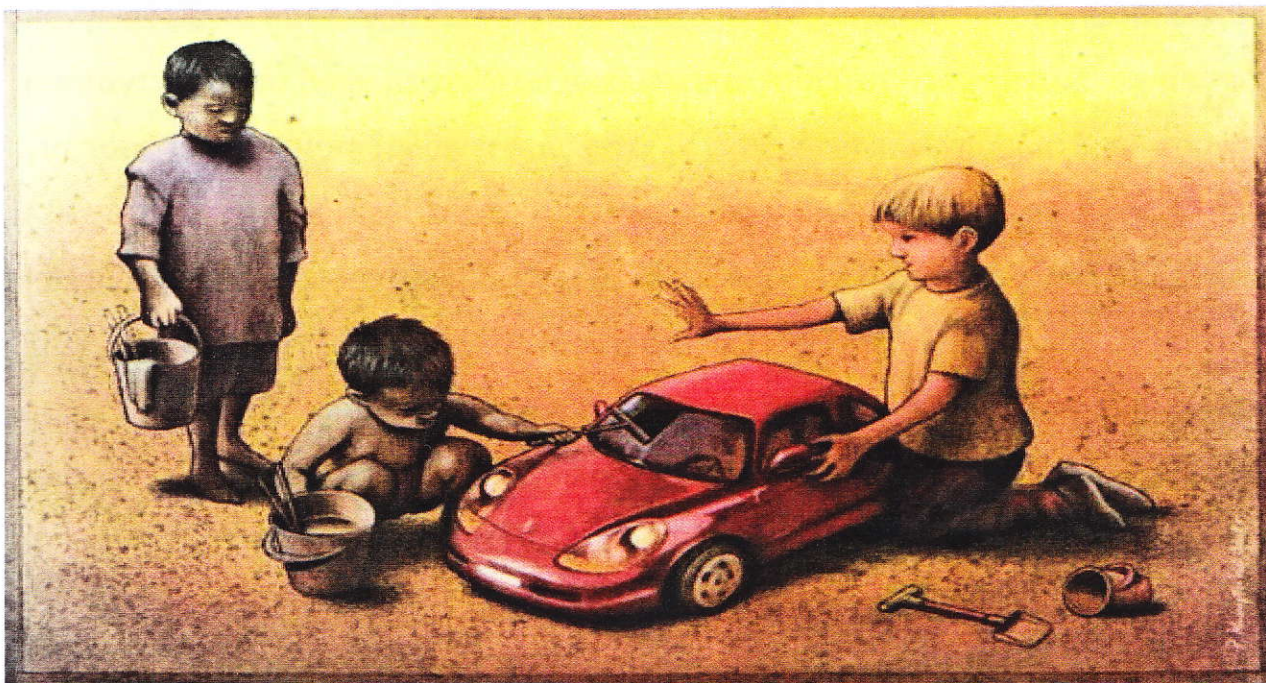

« Έλληνες και μετανάστες

Δικαίωμα στη ζωή»

Κάθε πρωί στα φανάρια βρίσκεται ο «Μήτσος». Πανέτοιμος, με το κουβαδάκι του γεμάτο νερό, επιδιώκει τη συγκατάθεση των οδηγών προκειμένου να καθαρίσει τα «παρμπρίζ» των αυτοκινήτων.

Παρόλο που, κοιτώντας τον μέσα από το σχολικό λεωφορείο, μας φαίνεται πάντα βρώμικος και άπλυτος συχνά δυσανασχετούμε με τη συμπεριφορά μερικών οδηγών. Υπάρχουν φορές που βλέπουμε κάποιους να ανοίγουν το παράθυρο του αυτοκινήτου τους και να τον βρίζουν, άλλοι πάλι κάνουν έντονες χειρονομίες για να αποκλείσουν την πιθανότητα να πλησιάσει το όχημά τους, υπάρχουν όμως και αρκετοί που πρόθυμα τον αφήνουν να κάνει τη «δουλειά» του δίνοντάς του ως αμοιβή μερικά σεντς.

Αποφασίσαμε ότι ο αλλοδαπός αυτός ήταν μία καλή περίπτωση να ξεκινήσουμε την έρευνά μας, με τη σκέψη ότι το μεταναστευτικό ζήτημα δεν αφορά μόνο την πλατεία Βικτωρίας και το κέντρο της πόλης. Δεν μπορεί να είναι μόνο ό,τι βλέπουμε στην τηλεόραση για το τι συμβαίνει εκεί, που όπως μας λένε «έχει καταλυθεί το κράτος» και θυμίζει «εμπόλεμη ζώνη».

Σάββατο πρωί πήγαμε να βρούμε το «Μήτσο» στο στέκι του. Διαπιστώσαμε ότι δεν ήταν εκεί και τον ανακαλύψαμε στο διπλανό πρατήριο βενζίνης να πλένει αυτοκίνητα. Αφού ζητήσαμε την άδεια του υπεύθυνου, εξηγώντας του ότι θέλουμε να μιλήσουμε μαζί του, εκείνος τον φώναξε και ξεκινήσαμε τις ερωτήσεις. Μας είπε ότι ήρθε πριν από τρία χρόνια από το Μπαγκλαντές. Τον έλεγαν Χ. Τ. αλλά το αφεντικό του για ευκολία τον ονόμασε Μήτσο. Ο ιδιοκτήτης του πρατηρίου του είχε παραχωρήσει ένα μικρό χώρο, «το σπίτι του», όπως μας είπε. Έχει ένα μικρό γκαζάκι, ένα ράντσο για κρεβάτι, λίγα ρούχα και ένα μικρό ραδιόφωνο. Πλένεται κάθε μέρα, μαγειρεύει μόνος του και το βράδυ φυλάει το βενζινάδικο. Όταν έχει δουλειά πλένει αυτοκίνητα, συνήθως τις Παρασκευές και τα Σάββατα. Δεν είναι παντρεμένος, έχει όμως πέντε αδέρφια και δεν θέλει να γυρίσει πίσω. «Άλλοι καλοί, άλλοι κακοί» είναι η απάντηση που δίνει με τα φτωχά ελληνικά του, όταν του ζητάμε να μας πει για τους Έλληνες και δηλώνει πως ποτέ δεν σκέφτεται να πάει στο κέντρο της Αθήνας, γιατί εκεί «σκοτώνουν ανθρώπους». Έχει λίγους φίλους από την πατρίδα του και όλοι κάνουν την ίδια «δουλειά». Το όνειρό του; Να αποκτήσει κάποτε μια σταθερή δουλειά –να του δώσουνε χαρτιά λέει – αλλιώς θα πάει στην Αγγλία. Μας είπε πως όταν κάποτε χρειάστηκε βοήθεια, τον έστειλε ένα φίλος του σε ένα γιατρό, που τον εξέτασε και του έδωσε φάρμακα. Μετά από αρκετές ερωτήσεις καταλάβαμε ποιο μέρος εννοούσε.

Καταλήξαμε την άλλη εβδομάδα στο Ανοιχτό Πολυϊατρείο των Γιατρών του Κόσμου. Εκεί μας υποδέχτηκε η κυρία Ρετινιώτη, κοινωνική λειτουργός, και αφού μας ξενάγησε μας εξήγησε ότι οι Γιατροί του Κόσμου επιδιώκουν με κάθε δυνατό τρόπο να βελτιώσουν τις συνθήκες διαβίωσης των μεταναστών και των αιτούντων άσυλο. Σε αυτές τις προσπάθειες εντάσσεται και η λειτουργία του πολυϊατρείου, το οποίο μεριμνά για την παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και ψυχολογικής υποστήριξης για τα άτομα που δεν έχουν πρόσβαση στο Εθνικό Σύστημα Υγείας. Επίσης παρέχεται στέγαση

στους αιτούντες άσυλο για έξι μήνες και επιπρόσθετα παρέχεται στοιχειώδης εκπαίδευση, για παράδειγμα, μαθήματα ελληνικών, ώστε να ενταχθούν σταδιακά στην κοινωνία και να αποκτήσουν γνώσεις οι οποίες θα τους διευκολύνουν στην εύρεση εργασίας.

Δύο μετανάστες δέχτηκαν να μας μιλήσουν : «Στην Ελλάδα η κατάσταση είναι καλύτερη από την πατρίδα μου», μας είπε ο φιλοξενούμενος από το Κονγκό, «γιατί εκεί κυβερνούν οι λευκοί και δε μας θεωρούν ανθρώπους». «Γενικά δεν έχουμε πρόβλημα εδώ», μας είπε μια, κατά δήλωσή της, Μουσουλμάνα από το Πακιστάν αλλά πρόσθεσε ότι «όταν μια φορά είχα το μωρό μου αγκαλιά μέσα στο λεωφορείο, κάποιος είπε να μου δώσουν θέση να καθίσω κι ένας άλλος τον έβρισε, γιατί ερχόμαστε εδώ και γεννάμε τα παιδιά μας, ενώ πρέπει να πάμε πίσω στην πατρίδα μας». Οι Γιατροί του Κόσμου μας είπαν ότι και σε άλλες περιοχές Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις αλλά και Δήμοι προσπαθούν να βοηθήσουν στην υπόθεση των μεταναστών.

Ανακαλύψαμε ότι στο Δήμο Γέρακα κάνουν μια αντίστοιχη δουλειά. Η αντιδήμαρχος, κα Κουνενάκη, μας δήλωσε ότι «για την αποφυγή της αντιμετώπισης των μεταναστών ως εξιλαστήρια θύματα, γίνονται προσπάθειες για την ομαλότερη ένταξή τους στην κοινωνία. Εμείς για παράδειγμα στο δήμο μας, παρέχουμε προσωρινά καταλύματα, ώστε να μην βρίσκονται οι άνθρωποι αυτοί στο δρόμο, θέση που κανένας από εμάς δε θα ήθελε να βρεθεί.

Τι μπορεί όμως να σκέφτεται για την κατάσταση ένας αστυνομικός που κάθε μέρα βρίσκεται αντιμέτωπος με το έγκλημα, που πλέον έχει πάρει ανησυχητικές διαστάσεις; Τι μπορεί να σκέφτεται για τους ξένους που ήρθαν στον τόπο μας, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή;

Κάθε ρατσιστική συμπεριφορά αποτελεί και την επονείδιστη πτυχή της ελληνικής πραγματικότητας. Ευλοδαρμοί, βιαιοπραγίες και δημόσιος εξευτελισμός είναι μόνο μερικές από τις ρατσιστικές συμπεριφορές που δέχονται καθημερινά οι πρόσφυγες και οι μετανάστες. Μετά το άνοιγμα των συνόρων το 1991 και τη μαζική εισροή μεταναστών στη χώρα μας, μεγάλη μερίδα Ελλήνων εξαγριώθηκε. Σε συνδυασμό με την αποδιοργάνωση και τον οικονομικό ξεπεσμό της χώρας, οι μετανάστες έγιναν αποδέκτες όλης της οργής των Ελλήνων, λειτουργώντας ως εξιλαστήρια θύματα. Είτε η αύξηση της εγκληματικότητας σχετίζεται με το διεθνοποιημένο έγκλημα, είτε είναι εγχώριο φαινόμενο, η δυσμενής μεταχείριση μεταναστών και προσφύγων είναι αδικαιολόγητη. Όπως μας ανέφερε ο διοικητής του αστυνομικού τμήματος Αμαρουσίου, κος Κανάτας, σύνηθες είναι το φαινόμενο εισροής μεταναστών από τη γειτονική μας Τουρκία. Επίσης, τόνισε την αδυναμία απέλασής τους από την Ελλάδα, λόγω έλλειψης επισήμων εγγράφων που πιστοποιούν την ταυτότητά τους και τη χώρα προέλευσής τους. Πρόσθεσε ότι η πολιτεία δίνει τις εντολές και η αστυνομία αποτελεί το εκτελεστικό όργανο και έτσι, δεν είναι λίγες οι φορές που αναγκάζονται να συλλάβουν πολλούς

από τους συμπολίτες μας, εξαιτίας της ρατσιστικής συμπεριφοράς τους. Μάλιστα όλοι μας έχουμε ακούσει στις ειδήσεις για ξυλοδαρμούς μεταναστών από συμπολίτες μας που δεν μπορούν ή δε θέλουν να αποβάλλουν τις εθνικιστικές τους πεποιθήσεις. Επιπλέον, αυτοί υφίστανται λεκτική βία και χλευασμό εξαιτίας της καταγωγής τους και των φυλετικών τους χαρακτηριστικών.

Την άλλη μέρα το πρωί, μέσα από το σχολικό λεωφορείο ξαναείδαμε το «Μήτσο». Αυτή τη φορά ένας οδηγός βγήκε από το αυτοκίνητό του και προσπάθησε να τον κτυπήσει. Ο βενζινοπώλης πετάχτηκε έξαλλος και έτρεψε σε φυγή τον ευρισκόμενο σε ρατσιστική έξαψη οδηγό. Τότε θυμηθήκαμε ότι μια καθηγήτρια στο σχολείο μας είχε ψελλίσει κάποια πράγματα για αυτό που ονομάζεται «κοινωνική συνοχή» και τι σχέση μπορεί να έχει αυτή με την ανάπτυξη και την πρόοδο μιας κοινωνίας, μιας χώρας και των κατοίκων της.

Σήμερα λοιπόν, στην Ελλάδα δεν χωράνε οι πρόσφυγες, οι μετανάστες, αλλά ούτε και οι ηλικιωμένοι, οι ασθενείς, οι δημόσιοι υπάλληλοι, ούτε οι εργάτες, ούτε οι αγρότες. Η ανθρώπινη δραστηριότητα, σε μια κοινωνία δίκαιη και ισορροπημένη αυξάνει τον κοινωνικό πλούτο. Εκεί χωράμε όλοι. Όταν εξορίζονται η ανθρωπιά, η λογική και τα δικαιώματα, τότε τελικά δεν χωράει κανείς. Με απλά λόγια, όσο λιγότερα τα δικαιώματα, τόσο λιγότεροι χωράμε...